

minkas, deras arbetskostnader ökas och svårigheten att hålla uppe en god vara stiger. Under sådana förhållanden blir denna fabrikation undertryckt.

Genom den af mig nu ifrågasatta tullförhöjningen skulle ingen annan näring bli lidande, men deremot en gammal ansedd industri stödjas, och detta utan att konsumenterna i allmänhet deraf berördes. De, som kunna bestå sig med tyska lyxkort, finge betala ett högre pris; dertill inskränkte sig verkningarna för allmänheten.

På anförda grunder hemställer jag därför,

att tullen å spelkort höjes från nu gällande 10 öre per kortlek till 2 kronor per kilogram, derunder inbegripet målade, tryckta, figurerade och ofigurerade ark, afsedda att till spelkort sönderskåras.

Stockholm den 25 januari 1901.

J. Bengtsson.

N:o 70.

Af herr **J. M. Johansson** i Mellbyn m. fl., *om ändring i kongl. förordningen angående fattigvården den 9 juni 1871.*

Vederbörande i Dals-Eds socken, Elfsborgs län, ha äfven i år hos under-tecknad anhållit om motion till Riksdagen i syfte att vinna befrielse från utgifter och besvär för fortskaffning af från granlanden dit förpassade nödställda svenska undersåtar.

Tillfälliga understöd, som enligt kongl. kungörelsen den 9 juni 1871 lemnas arbetsföra, men nödställda svenska medborgare, återfås af statsmedel vanligen efter ett års förlopp; förskottliqvid och skriftvexling för att återfå utgifna belopp är därför den minsta olägenheten.

Största svårigheten och förlusten för nämnda gränskommun uppkommer för sådana dit förpassade, som, enligt 1 § i kongl. förordningen den 9 juni 1871, angående fattigvården, äro berättigade till fattigvård, emedan lemnadt under-

stöd för dessa skall uttagas af det samhälle, hvarest den behöfvande har hemortsrätt.

På grund af 30 § sistnämnda förordning är gränskommun skyldig lemna fattigvårdsstyrelsen i den behöfvandes hemort tillfälle att sjelf taga befattning med hemsändningen, och i de flesta fall bestrider den tillfrågade fattigvårdsstyrelsen hemortsrätt och utgifter, hvarför Dals-Eds fattigvårdsstyrelse nödgas genom rättegång söka återfå hvad som för fattigvård blifvit utlagdt.

Såsom bevis härför skall till vederbörande utskott lemnas flera utslag i mål mellan Dals-Eds och andra kommuners fattigvårdsstyrelser.

Med bilaga litt. A visas, att Dals-Eds fattigvårdssamhälle under senaste fyra åren härutinnan drabbats af förlust 2,189 kronor 32 öre. Härtill kommer fattigvårdsstyrelsens besvär med ansökningar, brefvexling, rättegångar och bokföring rörande denna sak.

Bilaga litt. B visar, att under sistlidna år ej mindre än 114 nödställda svenska undersåtar blifvit från Norge förpassade till kommunen Dals-Ed vid riksgränsen.

Äfven inne i landet belägna kommuner, som måste mottaga från utlandet förpassade, till obligatorisk fattigvård berättigade personer, få ofta vidkännas dryga kostnader för i gränskommun lemnad fattigvård och för hemsändning, och som dessa kostnader drabba endast en del kommuner, torde denna extra fattigvårdskostnad blifva jemnare fördelad, om Konungens befallningshafvande eller polismyndigheten i gränssorten med statsmedel bekostade de nödstäldas underhåll och hemsändning; dessutom vunnes derigenom den stora fördelen, att de många och långvariga rättegångarne mellan gränskommun och andra kommuner upphörde.

Erinras må, att Riksdagens Andra Kammare bifallit skrifvelse till Kongl. Maj:t i ämnet åren 1893 och 1899.

Det förefaller orimligt, att en kommun vid riksgräns endast för sitt läges skull nödgas åtaga sig en sådan årligen återkommande extra fattigvårdsbörda.

Tillåter mig därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att Kongl. Maj:t ville låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i kongl. förordningen den 9 juni 1871, angående fattigvården, att nödstäld från utlandet förpassad person af polismyndigheten i gränssorten fortskaffas till Konungens befallningshafvande i det län, der gränssorten är belägen, och att Konungens befallningshafvande sedan skaffar tillfällig

fattigvård åt den behöfvande, till dess hemort blifvit ut-
rönt och personen kan dit öfversändas eller genom annan
omständighet kan sig sjelf försörja.

At vederbörande utskott öfverlemnas att i kongl. förordningen angående
fattigvården närmare bestämma och föreslå de ändringar, som anses nödiga
för vinnande af det åsyftade ändamålet: kommunernas vid riksgrens be-
frielse från nämnda extra fattigvård.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholm den 24 januari 1901.

J. M. Johansson
i Mellbyn.

Häri instämma:

W. T. Lundgren. *B. Dahlgren.*

Bil. Litt. A.

Uppgift å de förluster, Dals-Eds sockens fattigvårdsstyrelse måst vid-
kännas för sådana fattiga, som på grund af kongl. förordningen den 15
februari 1855 blifvit af norsk myndighet från Norge hit förpassade, beräknad
för de fyra senaste åren, enligt fattigvårdens räkenskaper:

1897.	Utestående fordran af andra fattig- samhällen.....	kr. 4,441: —	
	5 procents ränta derå	kr. 222: 05	
»	Afskrifvet på grund af utslag	» 691: 15	913: 20
1898.	5 procents ränta å utestående fordran	kr. 4,023: —	201: 15
1899.	5 » » » » » » 3,998: —	kr. 199: 90	
»	Afskrifvet på grund af utslag	» 51: 80	251: 70
1900.	» » » » » »	kr. 632: 92	
»	5 procents ränta å utestående fordran	kr. 3,807: —	» 190: 35
			823: 27

Summa förlust under 4 år kr. 2,189: 32

Ed & Kolslätt den 7 januari 1901.

Gust. Hansson,
ordf. i fattigvårdsstyrelsen.

Enligt mig förevisade böcker och handlingar äro förestående uppgifter upprättade i enlighet med sanna förhållandet, varder efter granskning härmed intygadt.

Ed den 7 januari 1901.

Adolf Andersson,
kronolänsman i Vedbo härad.

Bil. Litt. B.

Att under år 1900 blifvit från Norge, i enlighet med kongl. förordningen den 15 februari 1855, hit förpassade etthundrafjorton (114) medelösa svenska undersåtar, om hvilka fattigvårdsstyrelsen i Dals-Eds socken måst taga vård och lemna mer och mindre understödsbelopp, betygas. Ed i Vedbo härads vestra distrikts kronolänsmanskontor den 7 januari 1901.

Adolf Andersson.
